

[Holstein.]

mange andre, og der er derfor ingen Grund til at betragte Landboernes Misfornøjelse som et Rigsdagsanliggende.

En Regering kan hjemsende Rigsdagen af vidt forskellige Grunde. Den kan hjemsende den, fordi alle foreliggende Lovgivningsanliggender af Betydning er afgjort, saaledes at der nu foreløbig kun staaar Ekspedition og Administration tilbage. En Regering kan ogsaa hjemsende Rigsdagen, fordi den i Kraft af Lovgivningsmagts Tillid til Regeringens Statsmandsøve og politiske Upartiskhed under kritiske og vanskelige Forhold har modtaget Bemyndigelse til at regere ved administrative Dispositioner og Anordninger paa Omraader, som i og for sig var Lovgivningsanliggender, med andre Ord har faaet Fuldmagt til at regere uden Rigsdagens Medvirken, fordi Tilstandene i Samfundet er saa alvorlige og farlige, at beslutsom og hurtig Handling af en Regering med fornøden Statsautoritet er en bydende Nødvendighed. En Regering kan endelig hjemsende Rigsdagen til Trods for, at intet aktuelt Spørgsmaal af Betydning er løst, fordi Regeringen ikke ved, hvorledes den skal løse dem, men i Stedet fører en hasarderet Lad-staa-til-Politik, en Politik paa forventet Bistand af usynlige Magter, en Politik paa Forudsætninger og Antagelser, som stadig brister og kuldkastes.

Hvad Landbrugstragedien angaar, har den højtærede Regerings Politik været et Lappeskrædderi uden Sidestykke, som i Løbet af 3 Aar med halve Aars Mellemløb har søgt at hele en gammel og udslidt Klædning med partipolitiske, tyndslidte Smaalapper. Intet Under, at Klædningen nu paa 4de Aar hænger Hovederhvervet som Låser om Livet. Det gælder Decemberforligets Prishævninger, ikke mindre end det gælder Konverteringslovens Rentesænkning.

Det synes, som om den højtærede Regering kun har det ene politiske Maal at opretholde sin ydre politiske Magt for længst muligt at skjule sin indre politiske Afmagt. Med dette Formaal for Øje har Regeringen bestræbt sig paa ved de mindst mulige Indrømmelser til Landbruget — saaledes som det saa rigtigt og sandfærdigt understreges i en Artikel i Tidsskriftet „Socialisten“ kaldet „Naziskygger over Danmark“ — at sikre sig Bondestandens Neutralitet ved at komme den saa meget i Møde, at den til Ståthed har Næsen over Vandkorpen, men heller ikke mere. Det gælder for Regeringen — som det fremhæves i denne Artikel — først og fremmest om ikke at slippe sit magtpolitiske Tag, for sker det,

saa ved man ikke, hvorledes det vil gaa Socialdemokratiet.

Og hertil skal Bønderne bruges. Bønderne er imidlertid ikke Socialdemokratiets fødte Vælgere, og da dansk socialdemokratisk Politik for en saa væsentlig Del er Stemmekøbspolitik og administrativ Embedsbesættelsestaktik, saaledes som den tidligere radikale Folketingsmand, Højesterets-sagfører Hejlesen saa rigtigt har fremhævet det i Venstretidsskriftet „Dansk Politik“, og som den højtærede Socialminister jo i øvrigt ogsaa har forklaret det for længst i sit uforglemmelige aabne Brev til en ung Partifælle, der tvivlede om den marxistiske Idealitet i Socialdemokratiet, er det kun naturligt, at Regeringens Kræfter ensidigt har koncentreret sig om Varetagelse og Opretholdelse af det bestaaende socialdemokratiske Fagforeningsvælde.

Dette Fagforeningsvælde er som saa meget andet i det bestaaende Samfund grundigt rystet, og Regeringen maa derfor stadig redde dets vaklende Prestige ved forskellige Afstivningsforanstaltninger: I Fjor en Lov om Forbud mod Strejke og Lockouter, gældende for et Aar, og et Aar efter en Række samfundsfarlige, straffbare, ulovlige Strejker, Optøjer og voldelige Overgreb, mod hvilke Paatalemyndighederne i ikke ringe Grad vilkaarligt har undladt at skride ind, samtidig med at Politiets Knippelslag har regnet paa retfærdige og uretfærdige, og ved Siden deraf en lovlig Strejke, som Regeringen af Hensyn til samfundsvigtige Interesser har slaaet ned ved Hjælp af en Lov om tvungen Voldgift og en 1-aarig tvangsmæssig Lønansættelse. Siden Foraaret 1920 har vi ikke her i Landet haft saa blodige Arbejdstumulter som i Aar, og den socialdemokratiske Regering har maattet befæste sin usikre Trone med Magtanvendelse imod sine egne, hvis Tøjlesløshed den ikke har magtet at ave trods den lovpriste folkelige Frihed, som jo bl. a. skulde være Retten til at disciplinere sig selv i Stedet for at blive disciplineret med Magt af sin Næste. Baade Straffelovens § 193 og § 283 og dens Kapitel 17 har faaet Lov at sove, hvor de burde have været anvendt. Paatalemyndighederne skød sig ind under, at deres Anvendelse beroede paa Regeringen, og Regeringen skød sig ind under, at deres Anvendelse beroede paa Paatalemyndighederne. Men umiddelbart forinden havde Regeringen for at komme politiske Modstandere til Livs dels indirekte radbrækket Straffelovens Paragraffer, hvor de burde have været urørt, dels suppleret dem med nye Straffebestemmelser, som enten er ligegyldige og praktisk værdiløse eller ogsaa vel egnede